

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Četvrto tromjesečje 2015.

JUŽNOAFRIČKO-INDIJSKOOCEANSKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjura Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Lektura

Miroslav Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2015.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja čitamo o Južnoafričko-indijskooceanskoj diviziji Kršćanske adventističke crkve. Više od 176 milijuna ljudi živi u tom području, a više od tri milijuna su adventisti sedmoga dana. To znači da je svaka 58. osoba adventist sedmoga dana.

Ovog tromjesečja ćemo čitati događaje iz nekoliko zemalja, uključujući Bocvanu, Madagaskar, Malave, Južnoafričku Republiku, Zambiju i Zimbabve. Iako se ove zemlje jako razlikuju po svojoj kulturi, jeziku, klimi i ljudima, vrlo je uzbudljivo promatrati kako Bog na slične načine radi na tom kontinentu.

Naš dar trinaeste subote za ovo tromjesečje usmjerit će se na obrazovanje i zdravlje. U Bocvani imamo priliku pomoći izgradnju adventističkih škola, ponajprije u sjevernom dijelu zemlje. U Zimbabveu će ovaj dar pomoći za izgradnju adventističke zdravstvene klinike u gradu Gveri, gdje su vlasti već odobrile zemlju za tu svrhu. Sveučilište Solusi, koje se nalazi također u Zimbabveu, ima potrebu za proširenjem, u čemu će pomoći naš dar trinaeste subote.

Kako biste mogli bolje prenijeti ova iskustva, ohrabrujem vas da posjetite našu internetsku stranicu www.adventistmission.org zbog detaljnijih podataka, a tamo možete preuzeti i snimku iskustava o kojima će biti riječ. Ubacili smo i neke zanimljive aktivnosti i recepte. Hvala vam na svemu što radite kako biste pomogli djeci da u subotnjoj školi iskuse misiju!

Želim vam obilje Božjih blagoslova!

Gina Wahlen, urednica

Misijski izazovi

Ovog tromjesečja vaš dar trinaeste subote pomoći će za:

- ◆ Izgradnju adventističke klinike u Zimbabveu;
- ◆ Proširenje Sveučilišta Solusi u Zimbabveu;
- ◆ PROJEKT ZA DJECU: Izgradnju adventističke osnovne škole u Bocvani.

3. listopada 2015.

Izgubljeni u noći

BOCVANA

Danas ćemo posjetiti zemlju koja se zove Bocvana (pokažite na zemljovidu). Bocvana je mirna zemlja kroz koju šetaju divlje životinje. Neki od najvećih rezervata za divlje životinje nalaze se u Bocvani.

Današnje iskustvo dogodilo se za jednog kampiranja koje se održavalo u sjeveroistočnom dijelu Bocvane. Kamp je bio smješten u blizini rezervata s mnogo vodenih površina.

Petogodišnja Kati je došla na kampiranje sa svojom bakom. U četvrtak poslijepodne otišla se igrati sa svojim prijateljima u blizini brane. Nešto kasnije odlučila se vratiti k baki u šator. Ali se zbunila i umjesto da ode do bakinog šatora, ona je krenula u suprotnom smjeru, udaljujući se od bakinog šatora i kampa.

Kad su se druga djeca vratila u šatore svojih roditelja, Kati nije bila s njima. Baka se pitala gdje bi ona mogla biti. *Možda se igra s nekim prijateljicama negdje u kampu*, mislila je baka.

Ali kad je sunce zašlo, baka se jako zabrinula. Upitala je Katine prijateljice jesu li je vidjele, ali nitko nije vidio kamo je Kati otišla.

Nestala djevojčica

U Bocvani su dani jako topli, ali čim zađe sunce, postane vrlo hladno. Baka se brinula i zbog toga što je Kati imala na sebi samo majicu i suknjicu, što nije dovoljno da je zaštiti od hladnoće.

Tijekom večernjeg sastanka jedan čovjek je objavio da je petogodišnja Kati nestala. Zatražio je dobrovoljce da krenu u

potragu, i pozvao je da se svi mole Bogu da je sačuva kako bi je sigurno vratili u kamp.

Kamperi su napustili glavni šator i krenuli u potragu. Neki od kampera su požurili do jezera, gdje je ona posljednji put viđena. Neki su kružili oko jezera i pronašli tragove djevojčice. Pratili su te tragove sve dok nisu nestali u travi. Zatim su se vratili u kamp i izvijestili što su pronašli.

Već je bilo deset sati uvečer. Svi su bili umorni. Ali nisu mogli otići spavati dok ne pronađu djevojčicu.

Slijediti tragove

Skupina ljudi otišla je do obližnjeg grada nabaviti baterijske svjetiljke. Kad su se vratili, potraga se nastavila. Budući nitko drugi nije pronašao niti jedan drugi trag o Kati, ljudi su otišli do mjesta gdje su bili otisci njezinih cipela. Kad su došli do mjesta gdje otisci nestaju, ljudi su hodali ispred kamiona.

Pronašli su još otisaka i pratili su ih sve do visoke trave. A zatim je kamion stigao do šume. Pronašli su mjesto gdje ja Kati zastala i izula cipele. Tako su sada pratili otiske stopala. Vidjeli su i mjesto gdje je ona počela trčati. Već je prošla ponoć i svjetiljke su se počele trošiti. Negdje oko jedan sat poslije ponoći svjetiljke su oslabljenim svjetlom osvijetlile malu djevojčicu koja je spavala na tlu.

“Pogledajte!” netko je prošaputao. “Pogledajte kako je stavila ruku ispod glave! I njezine cipelice stoje pored nje.”

Netko je prišao i dodirnuo Kati koja je iscrpljena i prmrzla zaspala nasred puta. Kati se probudila. Podigla je glavu i vidjela lica koja je okružuju. Prepoznala je jednog čovjeka, a to je bio njezin propovjednik. Ljudi su zagrlili djevojčicu i umotali je u toplu jaknu. Zahvaljivali su Bogu što ju je sačuvaao. Zatim su se vratili u kamp pjevajući: “Aleluja, slava Gospodinu!”

Bogoslužje nakon ponoći

Sve koji su spavali u kampu probudila je radosna pjesma ljudi koji su pronašli djevojčicu. Svi su ustali da ih dočekaju. Kamperi su otišli u glavni šator da se zahvale Bogu. Slušali su kako su je pronašli, a zatim su pjevali zahvaljujući Bogu što im je vratio Kati živu i zdravu. Dok su se vraćali u svoje šatore, svi su se složili da je Bog zaštitio dijete od opasnosti koje vrebaju u grmlju. “Kako da sumnjamo u postojanje Boga i da ne radi na korist svoje djece?” pitali su se. “Mi smo doživjeli da nas je Bog čuo, i mi smo zadovoljni.”

10. listopada 2015.

Setnja s lavovima (1)

ZAMBIJA

Takila je pionir svjetske misije u Zambiji (pokažite Zambiju na zemljovidu). To je zemlja u Južnoafričko-indijskoceananskoj diviziji, kamo će ići naši darovi trinaeste subote.

Tko od vas zna što je to pionir svjetske misije? (Dopustite djeci da odgovore). Da, pionir svjetske misije je osoba koja se dobrovoljno javila da provede godinu ili više dana u radu u mjestu gdje nitko ne zna za Isusa.

Takila je prisustvovao posebnom tečaju na kojem je učio kako podijeliti znanje o Isusu s drugima. Naučio je i nešto malo o ljudima s kojima će se susresti u tom radu. Saznao je da ti ljudi vjeruju u vradžbine. Što to znači?

Kad se razbole, ili kad bi im u životu krenulo loše, oni odlaze k vraču. Vrač kaže nekoliko čudnih riječi, a zatim baca stare kosti i čudne predmete koji se zovu amajlije na zemlju. Zatim "pročita" kosti i te amajlije i kaže toj osobi što duhovi poručuju. Ponekad bi problem bio neki predak kojeg se dovoljno ne obožava, ili bi im vrač rekao da je netko bacio kletvu na određenu osobu. Vrač bi za određenu svotu novca "uklonio" tu kletvu. Ljudi "provjeravaju" nečije poštenje tako što na njega bace kletvu. Ako ta osoba umre, onda nije bila poštena i vjerna. Ali ako preživi, onda bi je smatrali poštenom.

Rad za Isusa

Takila je bio nestrpljiv da otpočne s radom za Isusa. Posjetio je prvo selo i porazgovarao s poglavicom. Zatim je razgovarao s ljudima iz tog sela o Isusu. Uskoro je bilo vrijeme da ode do sljedećeg sela. Takila nije znao koliko je udaljeno

sljedeće selo, ali iz onoga što su mu mještani rekli zaključio je da je blizu. Krenuo je prema sljedećem selu kasno poslijepodne.

Takila to nije znao, ali su ljudi iz sela željeli znati je li ono što im je govorio istina. Tako su otišli k vraču i zamolili ga da pozove lavove koji žive u savani oko njihovog sela kako bi ispitali Takilinu iskrenost.

Dok je Takila hodao putom do sljedećeg sela, sunce je zalazilo za brdo. On nije znao koliko je udaljeno sljedeće selo i gdje će prespavati. Kad je nastupio sumrak, Takila je u daljini primijetio lavove. Bilo je njihovo omiljeno vrijeme za lov. Takila je bio uplašen, ali ništa mu ne bi pomoglo niti da je vikao za pomoć, jer u blizini nije bilo nikoga da mu pomogne.

(Nastavit će se.)

Zanimljivosti o lavovima

- ◆ Lavovi žive u zajednicama koje zovemo čopori. Oni tako čuvaju svoje lovno područje.
- ◆ Lavovi riču kako bi upozorili druge čopore na svoje područje. Rika lavova je vrlo glasna i čuje se na udaljenosti od osam kilometara.
- ◆ Lavovi imaju odličan vid čak i noću. Šest puta su osjetljiviji na svjetlost od ljudi. To im daje veliku prednost kad love.

Brojimo na jeziku zulu

Zulu je jedan od najrasprostranjenijih jezika na jugu Afrike. Naglašeni slogovi brojeva napisani su velikim slovima.

RIJEČ	IZGOVOR
jedan	gUnje
dva	kuBili
tri	kuTAtu
četiri	gUne
pet	kuŠAnu
šest	jesTULka
sedam	sikomBEsa
osam	poŠLAUNgo
devet	liTOba
deset	iŠUmi

17. listopada 2015.

Šetnja s lavovima (2)

ZAMBIJA

Takila je bio pionir svjetske misije. Jednog poslijepodneva je krenuo do sljedećeg sela, kad li je u sumrak zapazio lavove u daljini. Zastao je i pomolio se Bogu da pošalje svoje anđele čuvare kako bi ga zaštitili. A zatim je nastavio hodati. Primijetio je da se lavovi kreću u istom smjeru u kojem ide i on, ali mu se nisu približavali. Zbog mjesečine Takila je mogao vidjeti njihove oči kako sjaje.

Zatim se obratio lavovima: “Jeste li vi anđeli čuvari koje je Bog poslao jer sam Ga za to zamolio?”

Iznenada je Takila osjetio da nestaje njegov strah. Nastavio je hodati. Lavovi su išli ispred, pored i iza njega. Takila se umorio, ali nigdje nije bilo zgodnog mjesta gdje bi prespavao, tako da je nastavio hodati. Kad bi zastao da se odmori, i lavovi su stali. Kad bi ponovno krenuo, i lavovi su krenuli za njim. Takila je hodao cijelu noć, a lavovi su hodali pored njega. A onda, kad je sunce počelo izlaziti iza brda, ugledao je u daljini selo. S novom snagom je krenuo prema selu. Za trenutak je potpuno zaboravio na lavove.

Kad je stigao u selo, okrenuo se i potražio pogledom lavove, ali oni su nestali u gustoj travi savane.

Iznenadeeni seljani

Ljudi iz sela su bili iznenadeeni kad su vidjeli stranca kako ulazi u njihovo selo. Upitali su ga odakle dolazi. Rekao im je da dolazi iz susjednog sela i da je hodao cijelu noć kako bi stigao do njih.

“Savana je puna lavova,” rekli su seljani. “Kako je moguće da si cijelu noć hodao kroz savanu, a da te nisu napali?”

Mnogi seljani su poginuli kad ih je mrak zatekao izvan sela.”

Takila je ispričao da je, kad je sunce zašlo, zamolio Boga da pošalje svoje nađele da ga zaštite. Ispričao im je o lavovima koji su hodali pored njega i kako su stali kad je i on stao.

Ovo iskustvo s lavovima se raširilo po selu kao požar. Uskoro se mnoštvo ljudi okupilo oko njega. Poglavica je zamolio Takilu da im ponovno u pojedinosti ispriča kako je iz susjednog sela stigao do njih, a da ga nisu napali gladni lavovi. Takila im je ispričao kako je sigurno hodao kroz noć zato što je Bog poslao lavove da hodaju s njim.

Poglavica je pozvao Takilu da cijelom selu govori o njegovom moćnom Bogu. I čim se završila kišna sezona, propovjednik je došao krstiti one koji su predali svoje srce Bogu.

Još je mnogo ljudi koji žive po cijeloj savani zamolilo Takilu da dođe k njima i da im pripovijeda o moćnom Bogu kojemu služi, Bogu koji može poslati lavove da bi zaštitio čovjeka koji Mu vjeruje.

Lavovi od papira

Djeci će biti zanimljivo izrađivati svoje lavove od papira.

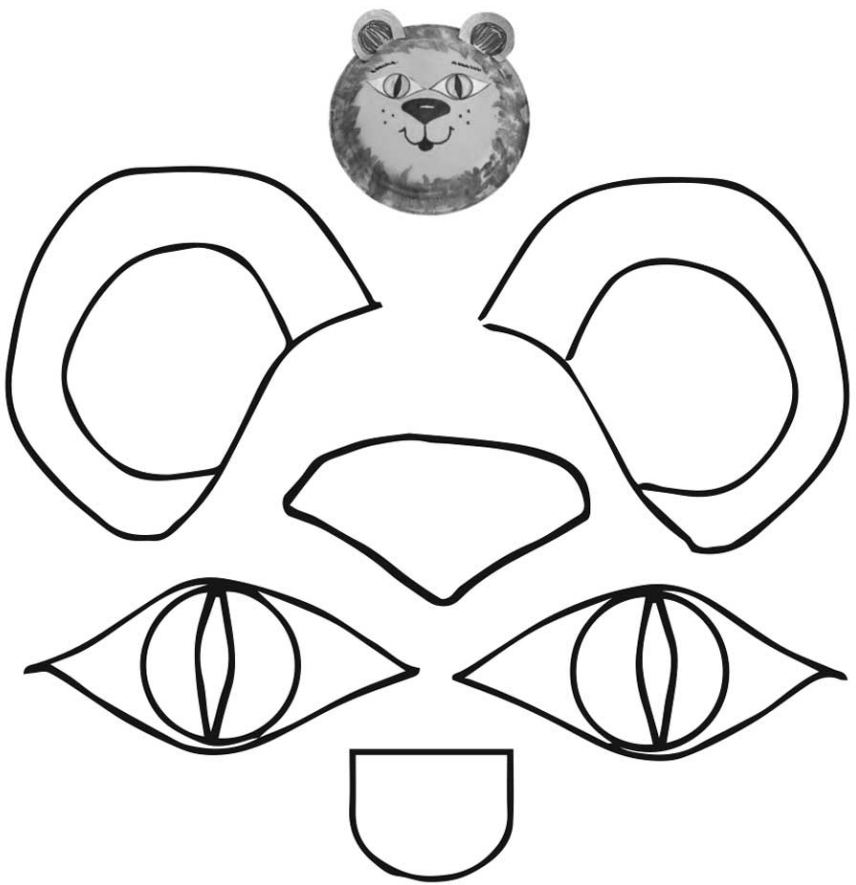
Materijal

Papirni tanjuri ili papir izrezan kao krug. Škare (ili već izrezani oblik), flomasteri, bojice, ljepilo ili selotejp.

Upute

1. Nacrtajte oči, uši, nos i jezik na deblji papir.
2. Unaprijed izrežite oblike, ili donesite škare u razred kako bi djeca to uradila.

3. Obojite oči, uši, nos i jezik.
4. Obojite papirni tanjir ili krug od papira.
5. Zalijepite oči, uši, nos i jezik na papir ili okrugli tanjur.
6. Završite tako što ćete nacrtati obrve, usta i točkice za brkove na lavljem licu.

24. listopada 2015.

Iznenadna škola

ZAMBIJA

Godine 1905. W. H. Anderson je sa svojom suprugom putovao u Zambiju, ali tad je to bilo zaprežnim kolima koja su vukli volovi. Nakon dugog putovanja po prašnjavim i neravnim putovima, Andersonovi su stigli na zemljište koje im je darovao mjesni poglavica, i na kojem su namjerali sagraditi adventističku školu.

Dok je gospođa Anderson pripremala večeru, gospodin Anderson je hodao imanjem kako bi pronašao najpogodnije mjesto za izgradnju škole. Trebalo je obaviti mnoge poslove. Morao je naučiti lokalni jezik čitonga, a zatim je trebao pronaći pomagače za sječu drveća i izgradnju škole. Želio je naučiti kako mještani uzgajaju povrće i voće da bi i on mogao otpočeti sa zemljoradnjom u školi.

Ako naporno radim, mislio je, moći ću otvoriti školu za dvije godine.

Iznenadna škola

Ali istog dana jedan mladić je stigao i prišao gospodinu Andersonu. Obratio mu se na jeziku koji je gospodin Anderson razumio.

“Došao sam se upisati u vašu školu.”

“Školu!” uzviknuo je Anderson. “Mi još uvijek nemamo školu.”

“Zar vi niste učitelj?” upitao je mladić.

Anderson je potvrdno klimnuo glavom. “Onda me učite.”

Mladić nije htio ostaviti gospodina Andersona. Pratio ga je sve do zaprežnih kola gdje je gospođa Anderson pripremla večeru.

“Ovaj mladić, koji je zapravo još uvijek dječak, želi ići u školu,” potužio se Anderson svojoj ženi. “Neće otići kući.”

“Je li Isus ikada nekoga poslao kući?” upitala je gospođa Anderson. Anderson je odmahnuo glavom.

Sljedećeg dana došla su još četvorica dječaka koji su htjeli pohađati školu. Gospodin Anderson ih je rasporedio da obrađuju zemlju i pripremaju građu za izgradnju škole. Nakon napornog rada tijekom cijelog dana, dječaci i učitelj bi sjeli oko logorske vatre i učili. Od dječaka je gospodin Anderson učio jezik čitonga riječ po riječ. Zapisivao je svaku riječ, slovo po slovo s izgovorom. Zatim ih je ispisao na ploču i rekao dječacima da ih prepisu i da ih zatim izgovore.

Uskoro je Anderson mogao ispričati kratku biblijsku pouku svojim učenicima, a oni su mogli čitati nekoliko riječi na svojem jeziku.

Škola koja raste

Mjesec dana kasnije više od četrdeset dječaka i djevojčica je već stiglo u ovu novu školu. Za godinu dana Anderson je napisao i objavio prvu početnicu na jeziku čitonga. Sastojala se od biblijskih događaja. Djeca su je tako često čitala da su upamtila sve što je bilo u njoj još i prije nego što je otisnut drugi udžbenik.

Djeca su nastavila raditi na izgradnji škole i u vrtu. Posijali su kukuruz i posadili različito povrće, a potom su pomogli da se sagradi jednostavan internat. Imao je zidove od blata, zemljani pod i slamnati krov. Anderson je načinio dugačak stol koji se prostirao po cijeloj prostoriji. Noću bi dječaci spavali na podu.

Nema više mjesta

Ali taj internat nije bio dovoljno prostran za sve koji su dolazili da bi pohađali školu. Jedne subote nakon bogoslužja, ravnatelj je ugledao petoricu dječaka kako sjede ispred

njegovog doma. Znao je da i oni žele učiti, ali više nije bilo mjesta. Ali kad je razumio da su propješačili više od dvije stotine kilometara da bi pohađali školu, podigao je ruke i upitao svojeg učitelja iz Afrike: "Detja, što da radimo? Više nema mjesta na podu na kojem učenici spavaju! Dolazi kišno razdoblje i nema dovoljno trave da se pokrije krov. Ne možemo primiti još učenika!"

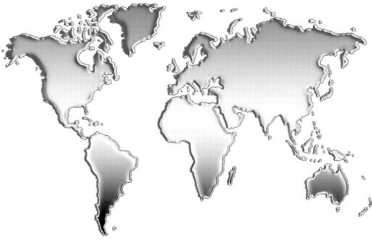
Detja je na trenutak razmišljao, a zatim je rekao: "Učitelju, pod jest pun dječaka; ali nitko ne spava na stolu." I tako je sljedećih pet mjeseci ovaj stol služio kao stol za blagovanje i učenje preko dana, a noću kao krevet za učenike.

Čudo milosti

Djeca su brzo učila, i uskoro su biblijski događaji o Božjoj ljubavi ispunili njihova srca, koja su se polako počela mijenjati.

David Livingstone, poznati misionar u Africi, izjavio je jednom prigodom da ako se ikada srca naroda Bitonga promijene, da će to biti čudo milosti. I to se dogodilo! Djeca iz naroda Bitonga su se potpuno promijenila čitajući o Isusu u maloj školi od blata koju su sami sazidali.

Ova djeca su bili prvi učenici škole koja se sada zove Srednja škola Rasanda. Ta je škola nastavila učiti djecu o Božjoj ljubavi sve do danas.

31. listopada 2015.

Mbalino iskustvo

JUŽNOAFRIČKA REPUBLIKA

Današnje iskustvo dolazi iz grada Cape Town [Kejp Taun] u Južnoafričkoj Republici. [Pokažite na zemljovidu.]

Adventistička škola Riverside [Riversajd] prava je misionarska škola. Ona se nalazi u vrlo gustom dijelu grada Cape Town u Južnoafričkoj Republici. [Pokažite Cape Town]. Ova škola je otpočela s radom prije osamdeset godina, a neki prvobitni dijelovi zgrade se i dalje koriste. Susjedstvo te škole se znatno promijenilo, tako da danas u našu školu dolazi više od polovine neadventista. Većina učenika koji se upisuju govori malo ili uopće ne govori engleski jezik. Oni moraju naučiti engleski kako bi mogli pohađati nastavu.

Mbali

Djevojčica Mbali pohađa drugi razred Adventističke škole Riverside. Nitko iz njezine obitelji nije adventist, ali je njezina majka željela da ona ide u kršćansku školu u kojoj se uči engleski jezik. Kada je Mbali otpočela s prvim razredom, govorila je samo jezicima zulu i xosa. Znala je samo nekoliko riječi na engleskom. Mbali je naporno učila engleski i jako je dobro napredovala.

Pomaganje učiteljima

Mbali se sjeća kako se osjećala kad je prvi put došla u školu i kad je prvi put čula učiteljicu kako govori na engleskom jeziku. Nije ju razumjela i osjećala se izgubljeno. Ali je njezina učiteljica bila vrlo ljubazna i znala je da se djeca bore da nauče novi jezik. Govorila je razgovijetno i pažljivo,

tako da su je uskoro djeca počela razumijevati.

Danas kad Mbali vidi dijete koje ima poteškoće s engleskim jezikom, odmah kreće da mu pomogne. Jedna djevojčica u njezinom razredu govorila je samo jezikom xosa. Mbali joj je pomogla da nauči engleski tako što joj je prevodila s engleskog na jezik xosa. A zatim bi zamolila djevojčicu da joj ponovi riječi na engleskom. Mbali je pomogla ovoj djevojčici da brzo nauči engleski jezik. "Volim pomagati drugim učenicima," kaže Mbali.

Posebno iskustvo

Učitelji i učenici Adventističke škole Riverside često održavaju programe u crkvi u Cape Townu. Djeca uživaju kad sudjeluju u programu. Neki pjevaju u zboru, dok drugi čitaju biblijske retke.

Kad je učiteljica pripremala program za crkvu, Mbali ju je pitala bi li ona mogla čitati biblijske događaje. Učiteljica je bila iznenađena, jer je Mbali pohađala tek drugi razred, a engleski nije njezin materinski jezik. Ali učiteljica je pristala i izabrala joj je događaj o maloj Naamanovoj sluškinji.

Mbali je vježbala čitati sve dok nije mogla pročitati tečno taj biblijski događaj. Zatim je vježbala čitati naglas kako bi je svi u crkvi čuli.

Mbali je pozvala svoju majku da dođe na program i čuje kako ona čita. Majci je bilo jako drago i bila je uzbuđena što će doći na bogoslužje na kojem će njezina kći zajedno sa svojim prijateljima iz razreda sudjelovati u programu.

Nakon bogoslužja Mbalina majka je razgovarala s učiteljicom. "Jako sam zadovoljna kako moja kći napreduje u učenju," rekla je. "Voljela bih dolaziti češće na ovakve programe." Mbalina učiteljica joj je rekla kad će biti sljedeći program i pozvala je da dođe. Mbalina majka je dolazila na nekoliko programa koje je škola priređivala u adventističkoj crkvi.

Mbalin san

“Ja jako volim Isusa,” kaže Mbali. “Volim slušati biblijske događaje i iskustva misionara. Jednog dana je moja učiteljica pričala o vremenu kad je učila djecu u drugim zemljama. Ona je bila misionarka. Voljela bih postati medicinska sestra i brinuti se o ljudima koji su bolesni i govoriti im o Isusu. Možda ću i ja jednom biti misionarka.”

Mbali bi nam voljela nešto reći: “Ako vas vaš učitelj pita da sudjelujete u subotnjoj školi ili na bogoslužju u crkvi, nemojte se bojati pristati. Bog nas blagoslivlje kad mi blagoslivljemo druge.”

Ovog tromjesečja dio dara trinaeste subote pomoći će u izgradnji adventističke škole u Bocvani. Pripremimo svoj poseban dar kako bi djeca u Bocvani mogla učiti o Isusu u sigurnoj i lijepoj školi.

7. studenoga 2015. **Izgubljene naočale** **JUŽNOAFRIČKA REPUBLIKA**

Valerija je sporo hodala do učionice, dok su se suze slijevale niz njezino lice. Njezina najbolja prijateljica je hodala s njom dok su druga djeca jurila da ne zakasne na sat.

Izgubljene naočale

Valerija ima jedanaest godina. Ona je učenica Adventističke škole Riverside [Riversajd] u Cape Townu [Kejp Taun] u Južnoafričkoj Republici. Tijekom odmora ona je zajedno s drugim učenicima igrala netbol, jednu vrstu košarke. Valerija je ostavila svoje naočale na mjestu na kojem će biti sigurne dok se ona igra. Ali kad se odmor završio, nije mogla pronaći naočale. Kleknula je na zemlju tražeći rukama naočale. Njezina najbolja prijateljica ju je vidjela i požurivala je da odmah odu k učiteljici i kažu joj što se dogodilo.

Učiteljica je slušala dok joj je Valerija govorila o izgubljenim naočalama. “Pomolimo se da nam Bog pomogne pronaći tvoje naočale,” predložila je učiteljica. Zatim je učiteljica poslala i drugu djecu da traže naočale. “Pažljivo hodajte da ne biste stali na naočale,” uputila ih je.

Djeca su pretražila cijelo igralište, dok je Valerija čekala u učionici. Suze su se ponovno počele spuštati niz njezine obraze, i učiteljica se ponovno pomolila s njom. Nakon dvadesetak minuta učenici su se vratili u učionicu bez naočala.

Nastavili su s nastavom, ali su bili žalosni zbog toga što njihova prijateljica nije mogla čitati bez naočala.

Otkriće na školskom odmoru

Došlo je vrijeme za odmor i djeca su otrčala van na igru. Nekoliko minuta kasnije tri djevojčice su dotrčale do učiteljice. Jedna je nečim mahala. “Pronašle smo naočale! Pronašle smo ih, učiteljice!” vikale su glasno. “Kleknule smo i pomolile smo se Bogu da nam pokaže gdje su Valerijine naočale. Onda smo se uputile na nogometno igralište i tamo smo ugledale kako u travi nešto sjaji. To su bile Valerijine naočale!”

Učiteljica je uzela naočale od djevojčica. “Naočale su bile kod nogometnog igrališta?” upitala je.

“Da,” odgovorile su.

“Ali to uopće nije blizu igrališta gdje ste se vi igrale. Dječaci su mogli pasti preko njih i pregaziti ih. Na njima nema tragova nikakve štete.” Učiteljica se nasmiješila djevojčicama. “Gospodin je odgovorio na naše molitve!”

Pažljivo je obrisala prašinu s naočala i pružila ih Valeriji. Zatim su se učenici zajedno pomolili, ali ovog puta su zahvaljivali Bogu što je sačuvao naočale njihove prijateljice.

Valerija ne potječe iz adventističkog doma. Ali vjera njezine obitelji raste dok gledaju kako Bog odgovara na njihove molitve.

Misijski izazovi

- ◆ Adventistička škola Riverside smještena je u Cape Townu, velikom gradu u Južnoafričkoj Republici. Učenici pohađaju školu kako bi naučili engleski jezik i kako bi imali bolju budućnost.
- ◆ Mnogi učenici dolaze iz neadventističkih domova. Oni u ovoj školi pronalaze Isusa kao njihovog posebnog Prijatelja.

- ◆ Prosvjetne vlasti su naložile školi da mora bolje opremiti stare dijelove škole i neke učionice ako žele nastaviti s radom. Prije tri godine je dar trinaeste subote pomogao za obnovu učionica u ovoj školi.

14. studenoga 2015.

Subota bolja od nogometa

JUŽNOAFRIČKA REPUBLIKA

(Zamolite malo starijeg dječaka da ispriča ili pročita ovo iskustvo u prvom licu.)

Zovem se Sibono. Živim u gradu na brdu u sjeveroistočnom dijelu Južnoafričke Republike.

Moja majka i ja išli smo u crkvu svake nedjelje. Jednog dana mi je majka rekla da ćemo ići u crkvu u subotu. Volim crkvu, ali nisam želio propustiti vrijeme za igru s prijateljima subotom. Tako sam u subotu ujutro nakon doručka pobjegao iz kuće i otišao k svojem prijatelju da se igramo.

Majka me je zvala, ali se ja nisam odazivao. I na kraju je majka otišla sama u crkvu. Moji prijatelji i ja smo cijelo prijepodne igrali nogomet. Mi nemamo pravu loptu, tako da smo je napravili od čarape koju smo napunili plastičnim vrećicama i zavezali je. To je dobra lopta; kad se istroši, mi odmah pronađemo drugu staru čarapu i napunimo je vrećicama.

Igrali smo se dok se nismo umorili, a zatim smo se igrali s automobilima koje smo napravili od komada žice. Napravili smo čak i put u prašini po kojem smo vozili naše automobile pretvarajući se da prolaze kroz gradove i preko brda. Ručao sam sa svojim prijateljima, a zatim smo nastavili s igrom.

Otprilike negdje kada je sunce zašlo, ugledao sam svoju majku kako dolazi, pa sam joj potrčao u susret. Potpuno sam zaboravio na crkvu, ali kad smo ušli u kuću, rekla mi je: "Trebali smo zajedno ići u crkvu. Zašto si pobjegao na igru?"

"Moji prijatelji su to htjeli," odgovorio sam.

Majka mi je ispričala nešto što je te subote naučila u crkvi. Bilo je to o Jošui Nunovu koji je odveo izraelski narod

u Obećanu zemlju. Ispričala mi je kako je Bog razdvojio rijeku Jordan kako bi oni prešli na drugu stranu. Bio sam zavidljen onim što je govorila, tako da sam joj obećao da ću sljedeće subote ići s njom.

Sibonova nova crkva

Umjesto da pobjegnem na igru, u subotu sam otišao s majkom u crkvu. Djeca nisu imala svoju učionicu, tako da smo sjedili u sjeni obližnjeg drveta. Pjevali smo mnogo pjesama, a zatim nam je učitelj ispričao događaj iz Biblije.

Nakon bogoslužja smo majka i ja pojeli naš skroman ručak ispod drveta. A onda, dok su odrasli imali još jedno proučavanje iz Biblije, mi djeca smo pjevali pjesme i slušali nove priče. Bilo je tako zanimljivo!

Kad su me prijatelji pitali zašto u subotu nisam došao na igru s njima, rekao sam im da sam bio u crkvi. "I vi biste trebali doći," rekao sam. "Tamo pjevamo predivne pjesme i slušamo iskustva s Bogom."

Sljedeće subote su dva moja prijatelja krenula sa mnom, ali nakon toga su odlučila ipak ostati kod kuće i igrati nogomet. Osjećao sam se žalosno što nisu htjeli ići sa mnom u crkvu.

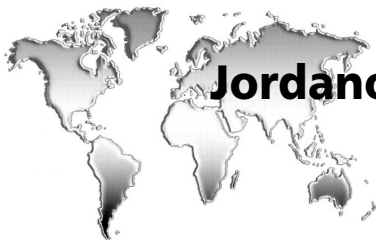
Dijeleći Božju ljubav

Ponekad kad se vratim iz crkve zateknem prijatelje kako se igraju. Onda ih pozovem u svoje dvorište i pričam im događaje iz Biblije koje sam čuo u crkvi. Oni vole slušati te događaje. Ali kad ih pozovem da pođu sa mnom u crkvu, oni se ne žele odreći igranja. Tako sam im ja nastavio pričati biblijske događaje, čak i ako samo jedan dječak odluči doći slušati.

Zahvalan sam što moja majka i ja idemo u adventističku crkvu, u kojoj smo naučili da je subota Božji dan. To je predivan dan — čak je bolji i od nogometa!

Misijski izazovi

- ◆ Ingvauma je grad u sjeveroistočnom dijelu Južnoafričke Republike. On se nalazi u blizini granice između Mozambika i Svazilanda.
- ◆ Većina ljudi su poljodjelci. Uzgajaju rajčicu, slatki kumpir, kukuruz i stoku. Većina ima samo toliko dobara da prehrani svoju obitelj. To nisu bogati ljudi.
- ◆ HIV/sida je ozbiljan zdravstveni problem u ovom području. Smatra se da je svaka treća osoba zaražena ili da nosi ovu bolest.

21. studenoga 2015.

Jordanova pouka o ljubavi

ZIMBABVE

Istočna Afrika je zemlja lavova, slonova, zebri, majmuna, žirafa i mnogih drugih predivnih životinja. To je domovina i mnoge predivne djece kao što su Jordan [Džordan] i Sifa, braća koja žive na imanju Sveučilišta Solusi u Zimbabveu. [Pronađite Zimbabve na zemljovidu; Solusi se nalazi u središnjem dijelu južnog Zimbabvea.] Dio našeg dara trinaeste subote pomoći će učenicima iz Sveučilišta Solusi da dobiju veću prostoriju u kojoj će biti blagovaonica.

Dva brata

Jordan ima šest godina. On je stariji brat. Sifa ima samo tri godine, on je mlađi brat. Ali Sifa je vrlo visok za svoje godine, skoro je iste visine kao Jordan. I ponekad Sifa ne razumije da je on mlađi od svojega brata jer sve mogu raditi zajedno. On želi raditi isto što i njegov stariji brat Jordan, iako je mlađi.

Nedavno je Jordan dobio bicikl s pomoćnim kotačima. Mogao ga je voziti ispred njihove kuće. Ali čak i s pomoćnim kotačima, bilo je teško voziti bicikl po prašnjavom putu ispred kuće. I kad bi Sifa vidio svojega brata kako vozi bicikl, i on je želio voziti. Tako da bi Jordan strpljivo dopustio Sifi da se popne na sjedište, a onda bi gurao pedale kako bi se vozili tamo-amo po putu.

Bez pomoćnih kotačica

Jednog dana Jordanov otac je promatrao svojeg sina kako vozi bicikl, i odlučio je kako je došlo vrijeme da nauči voziti

bez pomoćnih kotačića. Tako su otac i sin pokušali zajedno postići željeni cilj. Jordan se osjećao odrastao jer je mogao voziti bicikl bez pomoćnih kotačića. Odlučio je da će ga pokušati voziti i po prašnjavom putu i po pješčanom putu u blizini njihovih susjeda. Bilo je teže upravljati i voziti po pijesku. A kad je Sifa vidio svojeg brata kako vozi bicikl, potrčao je plaćući prema njemu. Želio se pridružiti Jordanu u ovom novom podvigu.

Kad je Jordan čuo da brat trči za njim plaćući, nije počeo voziti brže kako bi mu pobjegao. Stao je da vidi što Sifa želi. "Vozi me!" rekao je mali Sifa plaćući. I tako se Jordan spustio s bicikla kako bi pomogao svom malom bratu da sjedne. Ali tu je nastala nevolja. Pomoćnih kotačića, koji su držali bicikl da stoji, sada više nije bilo. A dječaci nisu bili na glatkom putu. Sifa se nije mogao sâm popeti. A i kako da Jordan vozi Sifu po prašnjavom i pjeskovitom putu bez pomoćnih kotača?

Jordan je pokušao na jedan, pa na drugi način pomoći Sifi da se popne, a da bicikl ne padne. Ali nije mu polazilo za rukom.

Pouka o ljubaznosti

Susjed je čuo Sifino plakanje i pošao je vidjeti što nije u redu. Jordan je zamolio susjeda da mu pomogne da Sifu popne na bicikli. Susjed je držao bicikl da se Sifa popne. Ali onda je Jordan otkrio još jedan problem. Nije mogao okretati pedale ako ne sjedi, a na sjedištu je sjedio Sifa. Ne, to tako ne može.

Dok je susjed razmišljao što da rade, Jordan je donio odluku. "Susjede, ako držite Sifu, ja ću gurati bicikl sve do kuće, i tako će Sifa moći voziti," rekao je Jordan. Susjed se nasmiješio i uskoro su Sifa, Jordan i susjed stigli do njihove kuće. Sifa je bio sav presretan dok mu je susjed pomogao da siđe s bicikla. "Hvala ti, Jordane," rekao je brišući suze još jednom. Zatim su dječaci potrčali u kuću na novu igru.

Jordan je učinio mnogo više za svojega brata tog dana od puke vožnje biciklom. Jordan je pokazao svojem malom bratu ljubaznost i ljubav koju Isus pokazuje nama. To je nesebična ljubav, ljubav koja ne misli što će dobiti zauzvrat, jer Sifa nije mogao ništa dati. To je Božja nježna ljubav. Pokazujmo ovakvu ljubav jedni drugima ovog tjedna kako bi svi jet postao sretnije mjesto.

Činjenice

- ◆ Republika Zimbabve je kontinentalna zemlja koja se nalazi u južnom dijelu Afrike, između rijeka Zambezi i Limpopo.
- ◆ Viktorijini vodopadi nalaze se na granici između Zambije i Zimbabvea. Lokalno ime Viktorijinih vodopada je Mosi-oa-Tunya (dim koji grmi).
- ◆ Nacionalni park Mana puls na obali rijeke Zambezi stanište je mnogih divljih životinja, uključujući i nilske krokodile.

28. studenoga 2015.

Bog je naš pomoćnik

ZIMBABVE

“Dobro jutro, djeco,” govorila je učiteljica smiješeći se, dok su djeca ulazila u učionicu u maloj osnovnoj školi na imanju Sveučilišta Solusi u Zimbabveu. “Vrijeme je za bogoslužje, i sad ćemo pjevati pjesmu.” Djeca su pjevala jednu od svojih omiljenih pjesama: “Isus me voli.” Pjevali su je na engleskom jeziku, pa na jezicima ndebel i šona, glavnim jezicima u tom području.

“A sada, kažimo naš zlatni stih, Psalam 46,1.” pozvala ih je učiteljica: “Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik spreman u nevolji.”

“Učili smo kako je Bog pomagao ljudima u biblijsko vrijeme. Ali, kako On pomaže vama kad ste vi u nevolji?” pitala je učiteljica. Podizale su se ruka za rukom.

Zamalo se utopio

Učiteljica je prozvala devetogodišnjeg Papisa da ispriča kako je njemu Bog pomogao.

“Jedne subote, prošle godine, šetao sam sa svojom obitelji pored obale velike rijeke,” počeo je. “Moj brat je vidio ribu u vodi pa je pojurio da je zgrabi. I ja sam želio uhvatiti ribu, ali kad sam se sagnuo da je uhvatim, okliznuo sam se i upao u vodu. Ja ne znam plivati, a nisam se mogao uhvatiti za kamenje. Počeo sam tonuti, ali sam povikao Bogu da me spasi. Moja sestra me je vidjela i pozvala roditelje u pomoć. Majka je skočila u vodu i zgrabila me. Držala me je iznad vode da bih mogao disati, a zatim mi je pomogla izaći iz vode. Otac me je umotao u toplu jaknu, jer je bilo hladno.”

“Što si naučio tog dana?” upitala je učiteljica Papisa.

“Naučio sam da će nam Bog pomoći u nevolji ako to zatražimo od Njega.” Papis je zastao na trenutak, a zatim dodao: “Naučio sam i to da treba slušati roditelje. Oni su me upozorili i rekli da budem pažljiv jer je kamenje sklisko. I naučio sam to da moram naučiti plivati.” Svi su se nasmijali. “Drago mi je što je Bog pazio na mene i što me je sačuvao,” rekao je.

Izbačena

Sahana je bila sljedeća. Ona ima deset godina i u petom je razredu. Rođena je u Indiji, ali njezini roditelji rade u Solusiju.

“Kad smo se sa školskih praznika vraćali kući,” tiho je počela Sahana, “ujak nas je vozio do zračne luke. Iznenada je morao stati da ne bi udario u automobil ispred nas. Vrata su se otvorila i ja sam ispala iz automobila. Pala sam blizu kotača, ali me je netko odgurnuo dalje od automobila, tako da me kotač nije pregazio. Boljeli su me glava i leđa, ali sam bila dobro. Naučila sam da gdje god se nalazimo, moramo vjerovati Bogu. On će se pobrinuti za nas.”

Zmija u krevetu!

“Imamo vremena za još jedno iskustvo,” rekla je učiteljica. “Petronela, bi li nam ti htjela ispričati kako je tebi Bog pomogao kad si bila u nevolji?” Petronela je stala pored svoje klupe.

“Prošle godine sam bila kod svoje tetke u Zambiji. Jednog dana smo prale pokrivače i raširile ih da se osuše. Uvečer sam unijela pokrivače u kuću. Zahladilo je, tako da sam se, kad je bilo vrijeme za poći u krevet, samo umotala u pokrivač i zaspala.

Probudila sam se jer sam na vratu osjetila nešto hladno. Trebalo mi je samo malo da shvatim kako se to nešto hladno pomiče! Iskočila sam iz kreveta i upalila svjetlo da vidim

što je u krevetu. Nisam mogla vjerovati svojim očima — to je bila zmija!

Zavrištala sam, i moja tetka je dotrčala. Odvela me je u njezinu sobu, a tetak je ubio zmiju. Ta vrsta zmije bila je od onih koje žive na drveću. Pretpostavljam da joj je bilo hladno, pa je izabrala moj pokrivač da je ugrije. Bila sam tako uplašena da se nisam vraćala u svoju sobu sljedeća tri dana!

Drago mi je što me je Bog sačuvao od zmije.”

Učiteljica se nasmiješila. “Možemo vjerovati Bogu da će nas On izbaviti. Hajde da još jednom ponovimo naš zlatni stih: ‘Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik spreman u nevolji.’”

Misijski izazovi

- ◆ Sveučilište Solusi nalazi se u Zimbabveu. Sagrađeno je kao obrazovna ustanova davne 1894. godine.
- ◆ Trenutno više od 4.000 učenika iz šesnaest zemalja pohađa tu obrazovnu ustanovu.
- ◆ Sveučilište Solusi prostire se na 12.000 hektara imanja i učenici i studenti bave se zemljoradnjom.

5. prosinca 2015.
Saloha i Ivona (1)
MADAGASKAR

Danas ćemo čuti iskustvo s velikog otoka Madagaskara. Riječ je o desetogodišnjoj Salohi.

Saloha je sjedila u sjenci velikog drveta i igrala se igru tantare sa svojom prijateljicom Ivonom. Tantara je igra pretvaranja koju djeca na Madagaskaru često igraju. Igraju se kamenjem ili štapovima koji postaju ljudi — pomiču kamene kao da su ljudi, kao što u drugim zemljama to djeca rade s lutkama.

Saloha je stavila četiri kamena na zemlju: dva veća kamena, jedan srednji kamen i jedan mali kamen. “Ovo je beba Marija,” rekla je Saloha. A ovo je njezin veliki brat John [Džon]. Ovo su njezini roditelji. Oni žive na poljoprivrednom imanju i uzgajaju rajčicu i zeleno povrće.”

Ivona je imala tri kamena: dva velika i jedan srednji kamen.

“Ovo je Sara,” rekla je. “Ona i njezina majka i otac žive na selu na imanju i uzgajaju korijenje kasave. Svakog dana Sara pomaže svojoj majci okopavati to korijenje. Pomaže joj i da ih iskopava. Pomaže joj oko čišćenja, a zatim i oko spremanja večere.”

Saloha je pomaknula svoj srednji kamen bliže Ivoninom srednjem kamenu. “Hajde da se mijenjamo; ja ću ti dati rajčice i grašak za malo kasavinog korijena,” rekla je Saloha dok se pretvarala da je Marija.

“U redu!” rekla je Ivona. “Idem ti donijeti korijenje.”

Kad su se djevojčice umorile od igre s “obitelji” kamenja, bacile su ih i sjele da razgovaraju.

Poziv na bogoslužje

“Vidjela sam te sinoć kako se penješ na brdo. Gdje si bila?” upitala je Ivona svoju prijateljicu. “Imamo lijepe bogoslužbene sastanke u glavnoj dvorani na putu,” rekla je Saloha. “Roditelji odlaze u tu dvoranu da uče iz Biblije. A djeca idu u manju prostoriju. Tamo slušamo o zanimljivim i uzbudljivim biblijskim događajima. Pjevamo pjesme i radimo puno tog zanimljivog. Bi li večeras htjela poći sa mnom?”

Ivona je odbila: “Ne! Ne želim ići na ikakva bogoslužja za starije. Radije ću se igrati i zabavljati.” Ivona je pokupila kamen i stavila ga na put.

“Ali ta bogoslužja su zanimljiva!” usprotivila se Saloha.

“Baš me briga! Neću ići i točka!” Ivona joj se narugala i otišla.

Sljedećeg dana je Saloha ponovno pozvala svoju prijateljicu da ide s njom. Ponovno je Ivona odbila i otrčala. Dan za danom je Saloha pozivala Ivonu.

“Voljela bih da me prestaneš to pitati!” najzad je rekla Ivona. “Rekla sam ti da mislim kako su to dosadni sastanci i da su glupi te da ne želim ići.”

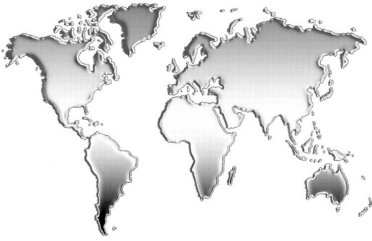
“Neću te prestati pitati dok barem jednom ne dođeš,” nasmiješila se Ivona. “Doista su zabavni, i ja želim da ti kao moja prijateljica dođeš i uživaš. Molim te, dođi barem jednom. U redu?”

(Nastavit će se.)

Činjenice

- ◆ Madagaskar je otok istočno od južnoafričkog kontinenta. To je četvrti otok po veličini na svijetu. Zbog toga što je udaljen od kopna, oko 80% biljaka i životinja se nigdje više ne može pronaći na svijetu, nego samo na Madagaskaru.

- ◆ Ljudi koji žive na Madagaskaru potječu iz Indonezije i istočne obale Afrike. Kasnije su se na Madagaskar doselili i ljudi iz Indije i Arabije. Prvi doseljenici su sa sobom donijeli i svoju kulturu obožavanja predaka, što i danas čine.
- ◆ Danas na tom otoku živi oko 20 milijuna ljudi.

12. prosinca 2015.
Saloha i Ivona (2)
MADAGASKAR

Ivonina prijateljica Saloha nije ju prestajala pozivati na crkvene sastanke sve dok Ivona nije pristala doći.

“Pa, u redu, ići ću; ali samo ovaj put!” rekla je Ivona. “Nakon toga ćeš mi valjda prestati dosadivati!”

Te su večeri Salohine oči sjale dok je ulazila sa svojom prijateljicom u glavnu dvoranu. Bilo je puno djece, a mnoga od njih su došla jer ih je pozvala upravo Saloha. Pjesme su bile lijepe i Ivona se provela vrlo ugodno. Uživala je i u pričama. Bilo je uzbudljivo, baš kao što je Saloha rekla da će biti.

“Baš sam uživala na tom sastanku,” rekla joj je Ivona na putu do kuće. “Žao mi je što sam rekla da su ti sastanci dosadni i glupi.”

“U redu je,” rekla je Saloha. “Znala sam da će ti se dopasti. Hoćeš li doći i sutra uvečer?”

“Pa, ne znam,” oklijevala je Ivona. “Vidiš, ja nisam rekla majci kamo idem. Kad se vratim, bit će ljutita što sam bila na sastanku. Vjerojatno mi više neće dopustiti da idem s tobom.”

“Želiš li da pođem s tobom i da objasnim tvojim roditeljima?” pitala je Saloha. “Ako se počnu ljutiti na tebe, reći ću da sam ja kriva.”

“U redu,” rekla je Ivona. “Mislim da bi bilo dobro da pođeš sa mnom. Trebala sam reći majci kamo idem, ali nisam mislila da će ovako dugo trajati. Nisam ni vjerovala da će mi se dopasti, ali dopalo mi se.”

“Gdje si bila?”

Bio je mrak kad su djevojčice došle do Ivonine kuće. Već su zvijezde svjetlucale na nebu. Roditelji su sjedili i čekali je. “Gdje si bila?” upitao je otac. “Zašto nam nisi rekla kamo ideš?”

“Jako smo se brinuli!” rekla je majka. “Zvala sam te da dođeš kući, a tebe nije bilo!”

Ivona je pognula glavu. “Žao mi je,” rekla je. “Znam da sam ti trebala reći kamo idem, ali nisam mislila da ću se toliko zadržati.”

“Gdje si bila?” upitao je ponovno otac.

“Bila je sa mnom,” odgovorila je Saloha. “Ja sam kriva jer sam je pozvala da pođe sa mnom na sastanke u velikoj dvorani. Znaite onu veliku vojnu dvoranu?”

“Kakvi su to sastanci?” upitala je majka.

“Tamo se održavao poseban sastanak — molitveni sastanak,” odgovorila je Saloha. “Bilo je puno djece. Učiteljica nam je pričala o uzbudljivim biblijskim događajima. Naučili smo puno o Isusu. Bilo je predivno.”

“Je li ti bilo lijepo?” upitala je majka Ivonu.

“Oh, da! Bilo mi je jako lijepo!” odgovorila je. “Isprva nisam htjela ići. Mislila sam da je tamo dosadno. Ali bilo je tako dobro da bih voljela ići svaku večer. Smijem li, mama? Molim te! Doista želim ići.”

(Nastavit će se.)

Misijski izazovi

- ◆ Madagaskar je dio Indijsko-oceanske unije u Južnoafričko-indijsko-oceanskoj diviziji.
- ◆ Na Madagaskaru imamo jednu konferenciju i dvije misije s ukupno 626 crkava i 101.419 vjernika.

- ◆ Crkva na tom otoku ima mnogo škola i jedno sveučilište. Trinaesti dar prošlog tromjesečja upotrijebljen je da se sagrade učionice u Adventističkoj školi Mahajanga u istočnom dijelu Madagaskara, a sagrađena je i višenamjenska zgrada za Adventističko sveučilište Zürcher.

Kuhajmo zajedno

Salata od slatkog krumpira

Sastojci

tričetvrt kilograma slatkog krumpira
četvrtina šalice ulja
1 srednja zelena paprika
1 luk
2 velike žlice limunovog soka
pola žličice soli
2 stabljike celera
peršin

Priprema

Kuhajte krumpir u slanoj vodi oko 30 minuta dok ne omekša, ali neka ostane čvrst (da se ne raspadne).

Iscijedite i ogulite ga. Narežite krumpir na male kockice. Stavite u zdjelu.

Pomiješajte limunov sok, ulje i sol. To prelijte preko narezanog krumpira.

Prekrijte i ostavite da odstoji preko noći u hladnjaku.

Nasjeckajte zelenu papriku, luk i celer. Pomiješajte s krumpirom. Ukasite peršinom.

19. prosinca 2015.
Saloha i Ivona (3)
MADAGASKAR

Saloha je pozvala svoju prijateljicu Ivonu na posebna bogoslužja. Ali njezina prijateljica Ivona se nije željela odazvati jer je mislila da su ti sastanci dosadni. Kad je napokon odlučila poći na sastanke, toliko je uživala da se nadala da će je roditelji pustiti da ide ponovno.

“Mislim da je to u redu,” rekla je majka. “Meni se Saloha dopada. Ona je dobra djevojčica i radujem se što se igraš s njom. Ako želiš, možeš s njom ići na sastanke.”

“Samo se javi majci kad kreneš,” dodao je otac.

“I vi možete doći,” predložila je Saloha. “Oni imaju sastanke za odrasle na jednom mjestu, a za djecu u drugoj prostoriji. Uvjerena sam da bi vam se dopalo.”

“Ne,” odgovorila je majka. “Mi ne želimo ići na sastanke. Ali sasvim je u redu ako Ivona hoće ići s tobom.”

Ivona je išla na sastanke. Svake večeri bi dobila malu naljepnicu koju bi lijepila na posebnu karticu. Kad je sve popunila, mogla ju je ponijeti kući.

Što je Ivona naučila

Što mislite, što je Ivona naučila na tim bogoslužbenim sastancima? [Neka djeca odgovore. Prihvati svaki odgovor.] Da, naučila je da je Isus jako voli. Naučila je da će Isus uskoro doći da je odvede na Nebo. Naučila je o predivnom domu koji Isus sprema za nas na Nebu. Naučila je da tamo neće biti bolesti, boli u želucu, niti ikakve zubobolje. Naučila je da životinje na Nebu neće nikoga povrijediti.

Naučila je nešto i o anđelima. Naučila je da svatko od nas ima anđela koji nas čuva danju i noću.

Ne samo to, naučila je i mnogo pjesama. Naučila je moliti se Isusu. Naučila je da On voli djecu i da voli kad Mu se djeca mole, te da voli odgovarati na njihove molitve.

Svi možemo biti misionari

Saloha je pozvala i drugu djecu da dođu na bogoslužbene sastanke. I Ivona je počela pozivati svoje prijateljice. A ti prijatelji su pozivali druge. Uskoro je bilo puno djece.

Na prvom predavanju bilo je samo devetero djece. Sljedeće večeri je bilo jedanaestero. Zatim osamnaestero, a zatim trideset i dvoje! Skupina je rasla, rasla i rasla. Saloha i Ivona su činile sve kako bi pozvale mnogo djecu na te sastanke.

Saloha i Ivona su misionarke za Isusa. Možeš li i ti biti misionar za Isusa? Što možeš učiniti da bi drugima rekao nešto o Isusu?

[Neka djeca odgovore. Završite s molitvom.]

Činjenice

- ◆ Madagaskar je četvrti po veličini otok na svijetu.
- ◆ Glavni jezici na Madagaskaru su malagasi i francuski.
- ◆ Životinja lemur pronađena je samo u divljini Madagaskara. Većina od 103 vrste lemura su proglašene rijetkima ili ugroženima.

Kuhajmo zajedno

Juha od kikirikija

Sastojci

- 2 žlice brašna
- 250 grama povrtnih kockica
- ulje
- kim, sol i čili u prahu po ukusu
- 1 litra pileće juhe
- 125 grama pečenog neposoljenog kikirikija

Priprema

Stavite brašno u vruće ulje dok ne porumeni.

Postupno dodajte juhu, stalno miješajući. Kuhajte.

Zdrobite kikiriki da bude u granulama, ili ga sameljite u blenderu. Pomiješajte ga s juhom i neka se kuha oko petnaest minuta.

Začinite po ukusu i poslužite vruće.

Pokušajte pomiješati s nekom kremom prije nego što poslužite.

26. prosinca 2015.

Program trinaeste subote

Prvi misijski projekt: Pitcairn

- ◆ Podsjetite roditelje na program trinaeste subote, 26. prosinca, i ohrabrite djecu da ponesu poseban dar te subote.
- ◆ Dok prikupljate dar trinaeste subote, podsjetite vjernike da će jedna četvrtina njihovog dara otići izravno za projekte Južne afričko-indijskoocenaske divizije. Podsjetite djecu na poseban projekt za djecu — pomoć u izgradnji adventističke škole u Bocvani.
- ◆ Ako se vaš razred neće priključiti odraslima u ovom posebnom programu, onda možete iznijeti priču o prvom misijskom daru u Adventističkoj crkvi za otok Pitcairn [Pitkern]. Ove godine je 130 godina od prvog misijskog dara takve vrste.

* * *

Sudionici: Voditelj i dva sudionika koji će čitati pripovijest.

Pomagala: Uvećajte sliku broda Pitcairna s internetske stranice www.adventistmission.org/resources.

Voditelj: Sljedeća godina, 2016., bit će 130. obljetnica prvog misijskog projekta Adventističke crkve — gradnja broda. U sjećanje na ovu obljetnicu danas ćemo poslušati iskustvo o ovom prvom misijskom projektu.

Čitač 1: Prvi misijski projekt

Djevojčica Catherine i dječak Elisha [Ketrin i Ilajša] su sjedili na drvenoj klupi u njihovoj maloj crkvi u subotu ujutro.

Njihovi prsti su čvrsto držali novčiće koje su donijeli za misijski dar. To je bio prvi misijski projekt Adventističke crkve koji će pomoći izgradnju jednog misijskog broda. Catherine je pomagala svojoj majci u pečenju i prodavanju kruha, a Elisha je prao prozore i dostavljao namirnice u nekoliko prodavaonica. Zajedno su zaradili jedanaest centi koje su željeli dati za misijski brod. To je tada vrijedilo oko 3,50 današnjih američkih dolara. Usporedbe radi, 1886. godine se kruh prodavao za manje od pet centi.

Kad je bio najavljen dar, djeca su došla naprijed. "Donijeli smo dovoljno da se kupi daska!" rekao je Elisha pastoru, a oči su mu sjale. Došla su i druga djeca i odrasli. Neki su donijeli jedan cent, dok su drugi donijeli deset ili petnaest centi. "Moj dar može kupiti čavle!" doviknuo je jedan dječak. "Nadam se da će moj dar moći kupiti platno za plovidbu," rekla je jedna tiha djevojčica.

Vjernici Adventističke crkve su bili uzbuđeni jer je taj misijski brod bio njihov brod koji će se graditi kako bi odnio Božju ljubav narodu u Južnom Pacifiku. Jedan dječak je pomogao mami da ispeče stotinu zdjela kokica, koje su prodali i zaradili za ovaj misijski brod čak petnaest dolara! Zamislite samo koja je to količina kokica!

Svaki cent je zarađen žrtvovanjem i napornim radom. Skoro je bilo nemoguće zamisliti da se prikupi 12.000 dolara za izgradnju ovog broda. Na kraju je iznos novca potrošen za ovaj brod, uključujući namještaj i orgulje, bio 19.000 dolara.

Čitač 2: Priča o ovom brodu, koji je nazvan Pitcairn otpočela je mnogo ranije, kad je mladić imenom John Tay [Džon Taj] čuo izvještaj o pobunjenoj posadi britanskog broda "Bounty" koja je iskrcala njihovog okrutnog kapetana i nastavila s plovidbom. Posada je pronašla zaklon na malom južnopacifičkom otoku Pitcairn. Pobunjenici su bili uvjereni da ih nitko nikada neće pronaći.

No, alkohol je uništio skoro sve mještane, jer su se međusobno tukli. Na kraju je ostao samo jedan čovjek na živo-

tu, po imenu John Adams [Džon], koji se trebao brinuti za žene i djecu na otoku. On se odrekao alkohola i okrenuo staroj brodskoj Bibliji. Uskoro su svi stanovnici Pitcairna predali svoje srce Bogu.

Nakon nekog vremena vijest o otoku Pitcairnu došla je do Johna Taya, koji je čak otišao posjetiti taj otok i podijeliti s otočanima adventnu poruku. Godine 1886. on je otplovio na taj otok u zamjenu da fizički radi na brodu. Nakon četiri mjeseca i nakon promijenjenih šest brodova John Tay je stigao na otok Pitcairn.

Mještani su ga pozvali da ostane na njihovom otoku dok ne dođe sljedeći brod za nekoliko tjedana. Tay je predstavio narodu biblijsku istinu, i oni su je prihvatili. Počeli su poštovati subotu i izučavati proročanstva proroka Daneila i Otkrivenja. Nekoliko tjedana kasnije, kad je Tay napustio otok, svi na otoku su poštovali subotu.

“Molimo te, krsti nas!” govorili su ljudi. John Tay je obećao da će poslati propovjednika da ih krsti.

Čitač 1: Tay se vratio u Sjedinjene Države i ispričao pripovijest o Pitcairnu. Uskoro su crkvene vođe odlučile da se prikupi novac za izgradnju broda koji će otploviti na Pitcairn i na druge otoke Južnog Pacifika, kako bi podijelili Radosnu vijest s drugim ljudima. Tako je brod dobio odgovarajuće ime — Pitcairn.

Članovi subotnje škole širom Sjeverne Amerike — u to je vrijeme najveći broj adventista živio tamo — uključili su se u ovaj projekt izgradnje broda. Novčić po novčić i brod se gradio, i tako je 1890. godine, četiri godine nakon što je John Tay prvi put posjetio otok Pitcairn, istoimeni misijski brod isplovio s posadom i tri para misionara, uključujući Johna i Hannah Tay.

Kad je mali brod stigao na otok Pitcairn, mještani su se silno obradovali! Napokon se mogu krstiti! Za nekoliko tjedana kršteno je osamdeset i dvoje ljudi i osnovana je otočna crkva.

Ali posao broda Pitcairn još nije bio završen. Nastavili su ploviti morem po Južnom Pacifiku, noseći Radosnu vijest mnogim mjestima, pa čak i ljudožderskim plemenima. A zamislite samo: sve je otpočelo jednim snom, uz dosta napornog rada — i sa stotinu zdjela kokica!

Čitač 2: Ovaj misijski brod Pitcairn sagrađen je od darova koje su priložili adventisti sedmog dana. Bilo je potrebno šest mjeseci da se prikupi potreban iznos. Odrasli i djeca su zajedno radili kako bi prikupili novac za izgradnju ovog broda. Nakon što je brod Pitcairn napustio istoimeni otok, otplovio je na mnoge druge otoke u Južnom Pacifiku. John Tay i njegova žena ostali su na otoku Fiji [Fidži] i tamo dijeleli Božju ljubav s ljudožderima koji su živjeli na otoku. Nažalost, John je preminuo pet mjeseci nakon toga i pokopan je na tom otoku.

Voditelj: Nakon ovog prvog misijskog dara prikupljenog 1886. godine, adventisti sedmog dana iz cijelog svijeta požrtvovno su davali za nove misijske projekte, do sada više od 2,2 milijarde američkih dolara — što bi danas vrijedilo oko 13,3 milijardi američkih dolara!

Ovog tromjesečja usmjereni smo na ljude koji žive u Južnoafričko-indijskooceanskoj diviziji. Naš dar trinaeste subote pomoći će da se sagrađe adventističke osnovne škole u sjevernom dijelu Bocvane, gdje imamo fakultet, ali ne i škole za mlađu djecu. Adventističko obrazovanje dobro je poznato i cijenjeno u Bocvani, jer kao proizvod daje dobre građane. Mnogi učenici koji pohađaju adventističke škole žele se krsiti, i oni služe kao mostovi njihovim obiteljima i prijateljima. Nova osnovna škola služit će ovom učilištu za doseganje cijelih obitelji za Krista.

Čitač 1: Pored izgradnje adventističke osnovne škole u Gatewayu [Getevej] u Bocvani, naš dar će pomoći i studenti-

ma na Sveučilištu Solusi u Zimbabveu, koji se svakog dana služe premalenom blagovaonicom. Ovo sveučilište postoji od 1894. godine i naraslo je toliko da sada ima 14.000 studenata. Sveučilište Solusi je prva privatna visokoškolska ustanova u Zimbabveu. Naši današnji darovi pomoći će da se poveća dvorana za objede.

Čitač 2: Zdravlje je također bitno, i danas će naš dar pomoći da se izgradi adventistički zdravstveni centar u Gveru, u Zimbabveu. Ova ambulanta će koristiti svim pripadnicima društva, od siromašnih do bogatih. Imat će poseban pedijatrijski odjel koji će služiti djeci tog područja.

Voditelj: Nastavimo danas ovu predivnu tradiciju darivanja i podržavanja misije. Hvala vam na darovima trinaeste subote koji će pomoći ljudima u Bocvani i Zimbabveu!

(Prilaganje dara.)

Pomagala za vođitelje

Možda će vam u vođenju subotnje škole biti od pomoći nekoliko izvora s kojih možete doći do dodatnih podataka i zamisli.

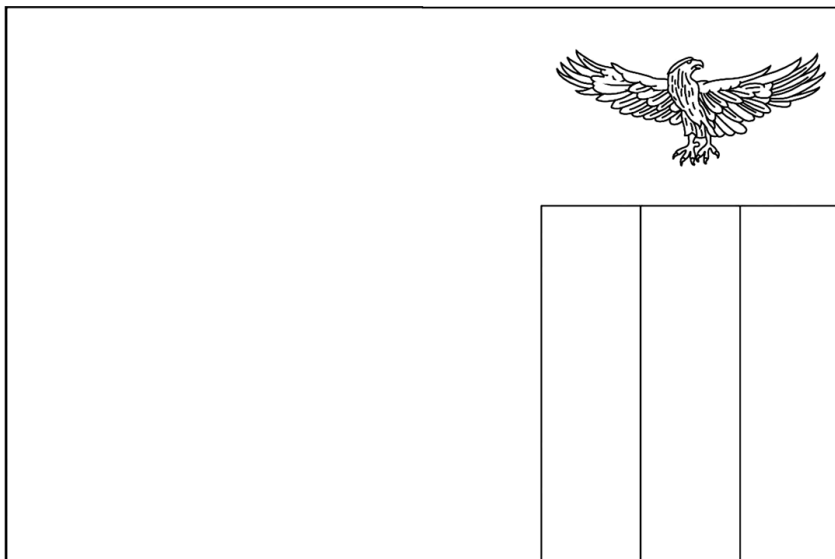
Nešto više podataka o kulturi i povijesti Južne Afrike tijekom ovog tromjesečja možete potražiti u odeljku o putovanju u knjižnicama ili preko interneta ako utipkate naziv zemlje o kojoj je riječ.

Internetske stranice pojedinih veleposlanstava također sadrži puno kulturoloških podataka, zanimljivih mjesta i vijesti o zemlji.

Podsjetite vjernike da Crkva ovisi o njihovim tjednim darovima. Jedna trećina dara trinaeste subote posvećena je posebnim projektima po cijelom svijetu kako bi se financirao misijski rad Adventističke crkve.

Obojite zastave

Napomena učiteljima: Tijekom ovog tromjesečja imamo vijesti iz Zambije, Južnoafričke Republike, Zimbabvea i Madagaskara. Načinite dovoljno kopija zastava kako bi svako dijete moglo obojiti zastavu zemlje iz koje dolaze vijesti iz svijeta.

ZAMBIJA

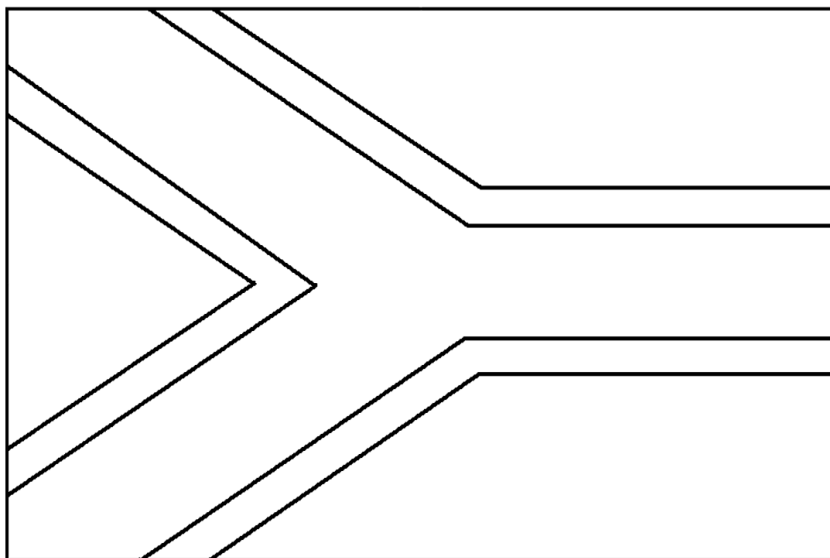
Orla obojite narančastom bojom.

Lijevu traku ispod orla obojite crvenom bojom.

Srednju traku obojite crnom bojom.

Desnu traku obojite narančastom bojom.

Pozadina zastave je svijetlozelene boje.

JUŽNOAFRIČKA REPUBLIKA

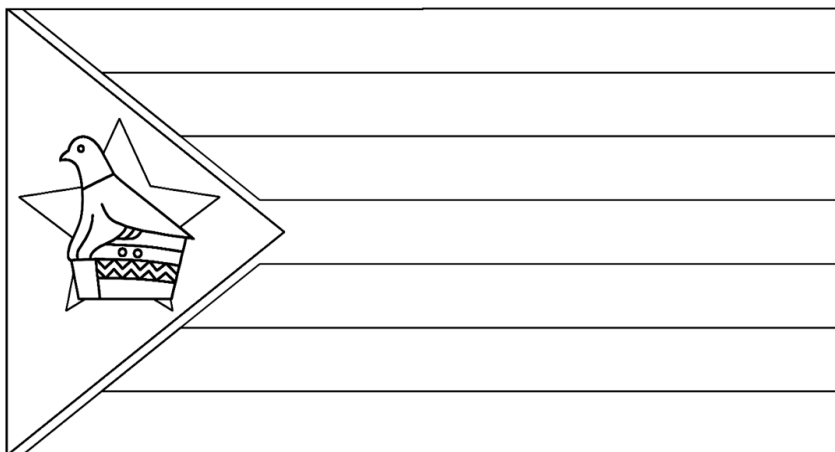
Udaljeniji lijevi trokut obojite crnom bojom.

Tanku traku oko crnog trokuta obojite narančastom bojom

Oblik ipsilona [Y] obojite zelenom bojom, a okvir bijelom bojom.

Dio iznad oblika ipsilona obojite crvenom bojom.

Dio ispod oblika ipsilona obojite tamnoplavom bojom.

ZIMBABVE

Pticu i njezino podnožje obojite zlatnožutom bojom.

Zvijezdu iza ptice obojite crvenom bojom.

Okvir trokuta obojite crnom bojom.

Gornju plohu zastave obojite zelenom bojom.

Drugu plohu obojite žutom bojom.

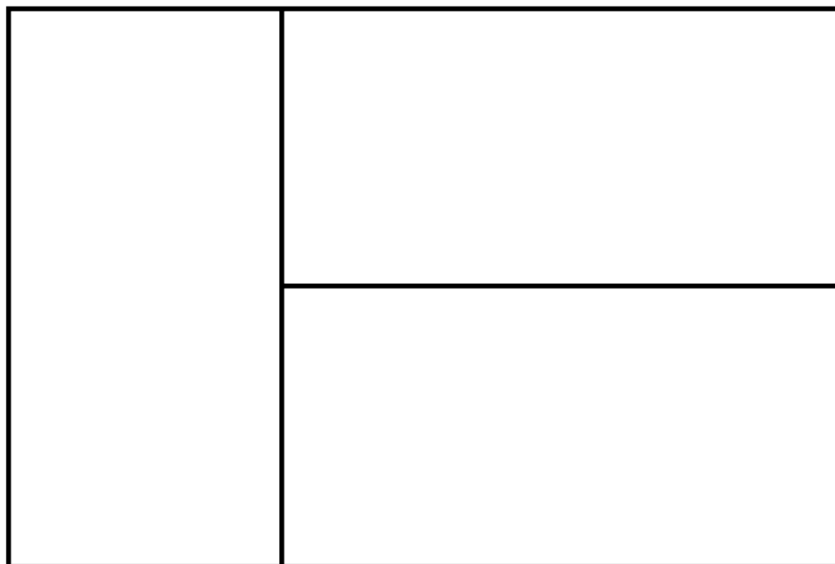
Treću plohu obojite crvenom bojom.

Srednju plohu obojite crnom bojom.

Prvu plohu ispod crne obojite crvenom bojom.

Plohu ispod crvene obojite zelenom bojom.

Ostatak zastave ostavite bijelo.

MADAGASKAR

Lijevu uspravnu plohu ostavite bijelu.

Gornju vodoravnu plohu obojite crvenom bojom.

Donju vodoravnu plohu obojite zelenom bojom.

Kazalo

<i>Dragi voditelju subotnje škole</i>	3
BOCVANA	
Izgubljeni u noći	5
ZAMBIJA	
Šetnja s lavovima (1)	8
Šetnja s lavovima (2)	11
Iznenadna škola	14
JUŽNOAFRIČKA REPUBLIKA	
Mbalino iskustvo	17
Izgubljene naočale	20
Subota bolja od nogometa	23
ZIMBABVE	
Jordanova pouka o ljubavi	26
Bog je naš pomoćnik	29
MADAGASKAR	
Saloha i Ivona (1)	32
Saloha i Ivona (2)	35
Saloha i Ivona (3)	38
<i>Program trinaeste subote</i>	41
<i>Pomagala za voditelje</i>	46

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com